Súd:	Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka:	16C/328/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1413217270
Dátum vydania rozhodnutia:	09. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Silvia Walterová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA4:2015:1413217270.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV samosudkyňou JUDr. Silviou Walterovou v právnej veci navrhovateľa: S. Z.V., R.. X.X.XXXX, T. D. H. XX, D. zastúpený JUDr. Janou Polakovičovou, advokátkou, Mickiewiczova 6, Bratislava proti odporcovi: N. Š., R.. XX.X.XXXX, T. D. A. XX, D. zastúpený advokátska kancelária Kotvan, s.r.o., Mostová 2, Bratislava o ochranu osobnosti takto

r o z h o d o l :

1. Vyjadrenie odporcu v relácii P. O. Č. po XX W. odvysielané na televíznej stanici A. W. O. T. I. dňa X.X.XXXX „R. Ž. J. O. Š., ... I.“ adresované na osobu navrhovateľa sú tvrdením nepravdivým, hrubo urážajúcim a znevažujúcim osobnosť navrhovateľa a sú neoprávneným zásahom do práva navrhovateľa na ochranu jeho dôstojnosti a cti.

2. Odporca je povinný do 10 dní od právoplatnosti rozsudku zaslať navrhovateľovi písomné ospravedlnenie nasledovného znenia:

Výroky „R. Ž. R. J. O. Š., ... I.“, ktoré som uviedol k osobe S. Z. C. W. P. O. Č. po XX W. odvysielanej na televíznej stanici A. W. O. T. I. dňa X.X.XXXX sú nepravdivé, hrubo urážajúce a znevažujúce osobnosť S. Z. a S. Z. sa za ich zverejnenie ospravedlňujem.

3. Súd vo zvyšku návrh zamieta.

4. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia 495,61 eura náhradu iných trov konania 66,- eur na účet právnej zástupkyne navrhovateľa, číslo účtu: I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, I. T. do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne sa návrhom doručeným súdu dňa 11.9.2013 domáhal voči odporcovi ako odporcovi v 2. rade a Rozhlasu a televízie Slovenska ako odporcovi v 1. rade ochrany osobnosti v znení, po čiastočnom späťvzatí návrhu, uvedenom v bodoch 1. a 2. výrokovej časti rozsudku, aby mal právo zverejniť rozsudok v dvoch denníkoch s celoštátnou pôsobnosťou vydávaných v SR na náklady odporcu a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že dňa X.X.XXXX odzneli v relácii P. O. Č. po XX W. v rámci dokumentárneho filmu režiséra W. J. - W. nepravdivé údaje o jeho osobe zverejnené odporcom v 1. rade na televíznom programe A. W. O. T. I.. V predmetnom príspevku odvysielal odporca v 1. rade vyjadrenie odporcu v 2. rade na jeho adresu, ktoré obsahovalo nepravdivý, znevažujúci a urážajúci údaj o ňom: „R. Ž. J. O. Š., ... I..“ Po tomto výroku odišiel z ľadu von, pretože nechcel vyvolať žiadny konflikt pred verejnosťou. Keby bol vopred informovaný o tom, čo odporca v 1. rade zamýšľa, že ho chce postaviť pred verejnosťou do konfrontácie s odporcom v 2. rade, nebol by sa takejto škandálnej relácie zúčastnil. Tým skôr, že sám rešpektuje pravidlá slušnosti a nikdy sa takého chovania nedopustil. V následnej diskusii moderátorov relácie s hosťami, títo uviedli,

že išlo o stretnutie dvoch slovenských legiend na slovenský spôsob. Na základe odvysielanej relácie a v nej uvedených výrokoch sa tejto téme obšírne venovali masmédia napr. denník R. Č., ktorý je najčítanejším denníkom a na vyjadrenie odporcu v 2. rade na jeho osobu reagoval viackrát. Nový čas dňa XX.X.XXXX uviedol na str. 1: „. N.: Z. U. O. E. O. I.. XX: „. Š. na O. S. Z.: R. Ž. E. O. J.. Spor oboch bývalých hokejistov sa ťahá roky, teraz však dostal novú dimenziu - Z. zatiaľ nikto zo spojenia s ŠTB neobvinil a nebol ani členom KSČ.“ V ďalšom vydaní denník Nový čas dňa XX.X.XXXX na I.. XX uviedol: „V spore hokejových legiend Š. prestrelil: Z. ukázal, že nebol eštebák.“ Zo strany odporcov v 1. a 2. rade uvedením týchto nepravdivých a hrubo urážajúcich výrokov o jeho osobe, bol zámer škandalizovať ho a podsúvať verejnosti záver, že bol spolupracovníkom ŠTB a členom komunistickej strany. Na základe takto klamlivej a nepravdivej informácie si verejnosť vytvorila nepravdivý pravdu skresľujúci úsudok, ktorý je v rozpore so skutočnosťou. Nikdy s ŠTB nespolupracoval, práve naopak bol sledovanou osobou, táto skutočnosť vyplýva z dokumentu, ktorý obdržal z Ústavu pamäti národa zo dňa XX.X.XXXX a je v ňom uvedené: „V. U. na K. S. Z. C. J. „. V. (U. A. XX.X.XXXX N. W.. Č. XXXXX O. O. N. O.. Č.Í. XXXXX na M.. I. U.). Podľa U. C. O. J. D. predmetný U. A. XX.X.XXXX U..“. Ústav pamäti národa potvrdzuje, že osobný zväzok, vedený v kategórii „Preverovaná osoba (PO)“ evidovaný Štátnou bezpečnosťou v období od 25. februára 1948 do 31. decembra 1989, nie je v zmysle platnej legislatívy zväzkom spolupracovníka bezpečnostnej zložky.“ Rovnako nikdy nebol členom komunistickej strany, nikdy mu členstvo ani neponúkali, pretože boli známe jeho postoje k bývalému režimu a svoj postoj k intervencii spojeneckých vojsk v ČSSR, ktorý viackrát prejavil najmä v pamätnom hokejovom zápase na Majstrovstvách sveta v Prahe v roku 1969. Od zverejnenia tejto informácie bol viackrát dotazovaný rodinou, známymi, športovcami, verejnosťou a tlačou a musel vysvetľovať, že uvedené informácie skutočne nie sú pravdivé, sú hrubo urážajúce jeho osobu a znevažujúce jeho doterajší život reprezentanta Československa, kapitána československej hokejovej reprezentácie, v domácej a svetovej verejnosti známeho a rešpektovaného športovca. Prejavom tohto jeho renomé je, že je členom Siene slávy svetového hokeja, Siene slávy slovenského hokeja, členom Siene slávy českého hokeja a Siene slávy nemeckého hokeja. Proti týmto výrokom sa ohradil aj návrhom na uverejnenie opravy adresovanej odporcovi v 1. rade v zmysle zák. č. 308/2000 Z. z., avšak bezúspešne, odporca v 1. rade na jeho žiadosť nijako nereagoval. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé, alebo pravdu skresľujúce tvrdenie, ktoré zasahuje do práv chránených ustanoveniami Občianskeho zákonníka, pričom je bezvýznamné, či pôvodca týchto tvrdení si bol vedomý alebo nie nepravdivosti svojich tvrdení, alebo či išlo o preberanie poznatkov od iných subjektov. To znamená, že odporca v 1. rade objektívne zodpovedá za umožnenie šírenia a odporca v 2. rade za prednesenie inkriminovaných výrokov. Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom ... (č. l. 26 ods. 1, 2 Ústavy SR). Sloboda prejavu, slova a tlače je tiež upravená v § 1 zák. č. 81/1996 Zb. v platnom znení (tlačový zákon). Ustanovenie § 16 ods. 2 cit. zák. upravuje ochranu proti zneužívaniu slobody prejavu, slova a tlače. Podľa judikatúry Európskeho súdneho dvora sú zvlášť nebezpečné také zásahy do osobnostných práv, ku ktorým došlo prostredníctvom médií, lebo sa s nimi zoznámi verejnosť a vyvolajú pozornosť tlače, známych nielen na Slovensku ale aj v zahraničí. Keďže k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv došlo prostredníctvom médií, treba vždy vychádzať z toho, že to má širokú publicitu (rozhodnutie NSSR 1 Co 15/1997). Tento zásah bol spojený so závažným znížením jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti, ktorý vždy zakladá nárok domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy. Poukázal na čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, Ústavu SR, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 11 až § 16 Obč. zák. Neoprávnený zásah bol o to horší, že následne sa dlho táto téma preberala v ďalších médiách a v tlači. Nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti alebo odstrániť následky zásahov, alebo poskytnúť primerané zadosťučinenie, je vždy tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnene zasahujúceho do chránených osobnostných práv (je pôvodcom alebo subjektom zásahu). Pri príprave predmetnej relácie bol zo strany odporcu v 1. rade informovaný o tom, že relácia bude zameraná na hodnotenie situácie v slovenskom hokeji. Vzhľadom na to, že je všeobecne známy jeho negatívny vzťah s odporcom v 2. rade, pokiaľ by ho odporca v 1. rade informoval o tom, že v relácii budú vystupovať súčasne, nebol by so svojou účasťou súhlasil. Zo strany odporcu v 1. rade išlo o zavádzanie a zneužitie jeho osoby s cieľom zvýšiť sledovanosť relácie a jej pútavosť predpokladanou ostrou výmenou názorov medzi ním a odporcom v 2. rade. K dosiahnutiu efektívnej spravodlivosti je nutné zaviazať k povinnosti aj osobu odporcu v 1. rade, ktorý síce pôvodcom zásahu nebol, avšak tento umožnil a zorganizoval. Subjektom je odporca v 2. rade, ktorý je pôvodcom zásahu. Zároveň si vyhradil právo na uplatnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Uznesením č. k. 16C/328/2013 - 90 zo dňa 4.4.2014, právoplatným dňa 29.4.2014, súd konanie voči odporcovi v 1. rade zastavil z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu voči tomuto odporcovi. Súd zároveň rozhodol aj o náhrade trov konania tak, že odporcovi v 1. rade ich náhradu nepriznal.
Vzhľadom k späťvzatiu návrhu voči pôvodne žalovanému odporcovi v 1. rade, navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne upravil petit návrhu písomným podaním doručeným súdu dňa 30.4.2014, o ktorom súd vzhľadom na čiastočné späťvzatie návrhu nerozhodol.

Odporca prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k návrhu doručenom súdi dňa 28.1.2014 uviedol, že tak ako on sám aj navrhovateľ sú osobami verejného záujmu a takáto osoba nevyhnutne a otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany médií a širokej verejnosti každé svoje slovo a skutok a musí prejaviť väčšiu mieru tolerancie, najmä ak ona sama robí verejné vyhlásenia, ktoré pripúšťajú kritiku. Samozrejme aj takáto osoba má právo na ochranu osobnosti a to aj vtedy, ak koná ako súkromná osoba, alebo potreba takejto ochrany musí byť v rovnováhe so záujmami otvorenej diskusie o prejavoch takejto osoby. Medzi osoby verejného záujmu, ktoré majú užšiu mieru ochrany práva na súkromie patria aj osoby, ktoré sa síce nezahŕňajú medzi politikov, ale majú s nimi obchodné, či iné kontakty. Vecou verejnou je naopak aj showbiznis a všetko čo na seba upútava verejnú pozornosť a tieto všetky záležitosti možno verejne posudzovať, pričom pri kritike týchto osôb platí z ústavného hľadiska prezumpcia, že ide o kritiku dovolenú, o výraz demokratického princípu, o výraz participácie občianskej spoločnosti na veciach verejných. Práva na ochranu osobnosti sa samozrejme môžu domáhať aj osoby verejného záujmu, no kritéria posúdenia skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov sú v ich prípadoch omnoho mäkšie v prospech pôvodcov týchto výrokov. Je to dané skutočnosťou, že osoba vstúpiaca na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o jeho profesionálny ako aj súkromný život a súčasne ho hodnotí. Až vtedy keď sa takto chápaný slobodný prejav dostane do konfliktu s inými právnymi statkami chránenými ústavným poriadkom alebo zákonmi vydanými na tento účel, pre ktorý možno slobodný prejav obmedziť, nastanú podmienky na to, aby bol skúmaný sledovaný účel konkrétneho programu, spôsob a druh spracovania témy ako aj programom sledovaný alebo predpokladaný účinok. Všetky uvedené obmedzenia slobodného prejavu uskutočneného obyčajným zákonom sledujúcim uvedený prípustný účel, však nesmú relativizovať slobodu prejavu. Naopak, tieto obmedzujúce zákony treba vykladať s rešpektom k slobode prejavu a ak je to nevyhnutné, potom aj do tej miery reštriktívne tak, aby bolo zabezpečené primerané uskutočňovanie slobody prejavu. V záujme splnenia týchto požiadaviek treba v konkrétnej veci zvažovať všeobecne aj konkrétne vo veci sa uplatňujúce a proti sebe stojace právne statky. Navrhovateľ spĺňa vyššie uvedené kritéria, pretože bol bývalý hokejový reprezentant, tréner hokejovej reprezentácie, kandidoval do parlamentných volieb a často sa zúčastňuje v rôznych reláciách a vyjadruje sa aj k verejným veciam. Možno ho teda považovať za osobu verejne známu, ktorá musí prejaviť väčšiu mieru tolerancie voči prejavom adresovaným na svoju osobu. Je toho názoru, že predmetný výrok nemožno považovať za tvrdenie a teda ani nemožno posúdiť, či takéto tvrdenie je pravdivé alebo nepravdivé. Týmto svojim výrokom prejavil svoj postoj k navrhovateľovi, pričom je toho názoru, že tento jeho postoj je na verejnosti všeobecne známy. V žiadnom prípade však tento slovný prejav, berúc do úvahy aj kontext celej predmetnej relácie, ako aj slovenskej verejnosti dlhodobo známe vzájomné antipatie navrhovateľa voči nemu, nemožno považovať za tvrdenie, že by navrhovateľ bol členom KSČ, alebo osobou evidovanou ako spolupracovník bezpečnostnej zložky v zmysle zak. č. 553/2002 Z. z. Skutkovým tvrdením je vyjadrenie o skutkovej podstate, alebo postupe, ktoré sa vyznačuje objektívnym vzťahom medzi prejavom a realitou a ktorého pravdivosť, úplnosť a presnosť možno preveriť dokazovaním. Skutkovým tvrdením sa teda vyslovuje fakt, ktorý objektívne a preukázateľne existuje nezávisle od toho, kto prejav vo forme skutkového tvrdenia urobil. Hodnotiacim úsudkom sa prejavuje názor, ktorý je stelesnením osobného postoja držiteľa slobody prejavu k faktom. Skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudku podliehajú ochrane z titulu slobody prejavu, ale poskytuje sa im právna ochrana za rozdielnych podmienok najmä v prípade zodpovednosti. U hodnotiacich úsudkov nemožno uvažovať o ich pravdivosti, či nepravdivosti a to práve preto, že hodnotiaci úsudok je vyjadrením subjektívneho názoru a preto samozrejme nepodlieha ani dokazovaniu. Požiadavku dokázať pravdivosť hodnotiaceho úsudku nie je možné splniť a táto požiadavka porušuje slobodu vlastného názoru, ktorá je základnou časťou práva zabezpečeného čl. 10 Dohovoru. Napokon za úvahu stojí, či predmetný výrok je možno považovať za hodnotiaci úsudok, a či by sa nemal považovať za výrok polemického charakteru. Poukázal na nález Ústavného sud ČR sp. zn. II. ÚS 357/96. Namieta preto možnosť vykonania návrhu, ktorého sa navrhovateľ domáha v petite návrhu, pretože hodnotiaci úsudok nemožno akokoľvek dokazovať a preto ani nemožno považovať, aby súd určil, že predmetný výrok je nepravdivé tvrdenie, hrubo urážajúce a znevažujúce navrhovateľa. Napokon, čo

možno konštatovať ako pravdivé, alebo nepravdivé na zvolaní: „R. Ž. J. O. Š. ... I.!“ Pri posudzovaní prípustnosti medze uverejnenia informácie o navrhovateľovi ako o osobe verejne známej, ktorý bol v minulosti hokejovým reprezentantom, trénerom, reprezentačným trénerom a osobou, ktorá sa politicky angažovala a v súčasnosti sa vyjadruje k mnohým spoločenským témam a verejným otázkam, by mal súd zaujať benevolentnejší prístup práve z dôvodu, že verejnosť je oprávnená vedieť o povahových vlastnostiach, o tom s kým sa osoba stýka a to aj s ohľadom na historickú pamäť a posúdenie morálnej spôsobilosti navrhovateľa zastávať verejné funkcie a vyjadrovať sa k verejným veciam. Navrhovateľ, on spolu s ostatnými hokejovými legendami: U. P., Ľ. I., K. J. boli tvorcami dokumentu W. pozvaní, aby s nimi k predmetnej téme bol urobený rozhovor do dokumentu v ktorom zámerne vystupujú hokejisti, ktorí pôsobili aj v Československej reprezentácii, československej hokejovej lige a tiež v samostatnej slovenskej hokejovej lige a reprezentácii. V dokumente sa hokejisti poohliadajú späť pred rok 1989 a legendy slovenského hokeja vystupujú na ľadovej ploche zimného štadióna Ondreja Nepelu. Nie náhodou v pozadí korčuluje dvojník p. Š.. On v dokumente kritizuje predovšetkým p. Š., ktorý podľa neho drží moc nad slovenským hokejom, ktorý bol ako príslušník ŠtB vo funkcii prezidenta Slovenského zväzu ľadového hokeja a škodil tým hokeju doma aj v zahraničí, stojí za rekonštrukciou zimného štadióna Ondreja Nepelu, ktorá bola podľa neho predraženou a netransparentnou. V dokumente uviedol svoj názor a dlhodobo pomery kritizuje a z pohľadu mocenských štruktúr, ktoré riadia spoločnosť, takmer nevidí rozdiel medzi pomermi pred 1989 a po 1989. Zvolanie „Nech žijú komunisti a ŠTBáci!“ je preneseným, obrazným pomenovaním ako to na Slovensku a aj v hokejovom zväze funguje. Pre neho je teda stelesnením tejto charakteristiky doby práve osoba S. Š.. Navrhovateľ sa svojou obhajobou krokov p. Š., ale aj samotnou kandidatúrou a vyhláseniami v médiách a v neposlednom rade aj podaním tohto návrhu sám prihlásil k tomu, čo skrýva v sebe uvedené zvolanie. Predmetný výrok možno považovať za oslovenie, ktoré v sebe obsahuje hodnotiacu, až provokatívne pôsobiacu zložku, ktorá sa bežne v médiách používa, aby boli diváci vyvedení zo stavu ľahostajnosti k skutočnosti, že v našej spoločnosti, tak ako v minulosti, pretrvávajú neprehľadné vzťahy, v rámci ktorých sa niektorým jednotlivcom dostáva privilegované postavenie. Je verejne známe, že on kritizuje takéto konexie a to nielen v rámci subjektov pôsobiacich v Slovenskom hokeji, ale aj v podnikaní a vo verejnej správe, ktorá by mala byť predovšetkým transparentná. Svojim postojom zaradil navrhovateľa medzi osoby, ktoré sa v minulosti a aj v súčasnosti neštítia prepožičiať svoje meno na podporu mocenských štruktúr v záujme dosiahnutia predovšetkým vlastného prospechu. Nie je neakceptovateľné, že v rámci témy relácie v širšom kontexte kritizoval rekonštrukciu zimného štadióna Ondreja Nepelu a vyjadril svoj subjektívny názor k osobám pôsobiacim v hokeji alebo majúcim vplyv na dianie v Slovenskom hokeji. Je na divákoch, aby sami posúdili aký je stav medzi „hokejovými“ legendami, aké sú vzťahy v rámci hokejového zväzu, aké boli okolnosti rekonštrukcie zimného štadióna, prípadne, či existovalo „donášanie“ na iných hokejistov pôsobiacich v národnom tíme v minulom režime a či mali alebo nemali jednotliví hokejisti privilégia v rámci spoločnosti vyplývajúce z členstva v strane, sympatizovanie so stranou, spolupráce s ŠtB a či takáto skutočnosť má prednosť pred odbornosťou, schopnosťou a osobnosťou. Predmetný výrok odznel v relácii ktorej účelom bolo vyvolať verejnú diskusiu o verejných veciach a ktorá podporovala slobodné vytváranie názorov. Navrhovateľ už dostal v médiách priestor na zverejnenie listu z Ústavu pre pamäť národa z ktorého vyplýva, že nebol spolupracovník bezpečnostných zložiek. Navrhovateľ disponuje oveľa ľahším prístupom k médiám a má tak možnosť vyvrátiť to, čo on sám považuje za vymyslené. Nemalo by byť vecou súdov vstupovať do verejnej diskusie, pretože verejná diskusia je najlepším fórom na vytváranie názorov a hľadanie odpovedí na tieto témy a diváci si mali možnosť urobiť názor o tom, koho argument je rozumný a presvedčivejší. Priemerný divák dospeje k záveru, že predmetný výrok neznamenal, že by navrhovateľ bol členom KSČ alebo spolupracovníkom ŠtB a preto predmetný výrok nebol spôsobilí zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Predmetný výrok v širšom kontexte kritizoval spoločnosť založenú na konexiách a neprehľadných väzbách. Tieto extenzívnejšie významy slova „komunista“, „súdruh“ a „eštebák“ sa javia vzhľadom na kontext celej veci a význam jeho výrokov ako oveľa pravdepodobnejšie, než je celkom nepravdepodobný a do kontextu celej relácie nijako nezapadajúci význam pripisujúci členstvo navrhovateľa v KSČ a spoluprácu s ŠtB. Navrhovateľ je osobou verejne známou, ktorý musí zniesť väčší rozsah kritiky než občania verejne nevystupujúci a navyše má dostatok možností ako mediálne prezentovať svoj nesúhlas s jeho názormi. Napokon navrhovateľ je sympatizantom a priateľom p. Š. a svoj morálny postoj k nemu prezentuje aj v médiách. Taktiež podľa názoru navrhovateľa hráči nemajú problém nastúpiť za reprezentáciu kvôli Š. a to, že bol p. Š. v ŠtB bagatelizuje. Navrhovateľ v rozhovore pre denník Sme uviedol, že si všetci myslia, že hrá s ŠtB, je teda zrejmé, že sám navrhovateľ je uzrozumený s tým, že vo verejnosti existuje všeobecný názor, že mohol spolupracovať s ŠtB, resp. požíval určité výhody režimu. Navrhovateľ svoj osobnostný profil dlhodobo prezentuje v médiách, kandidoval na volebnej listine ĽS HZDS vo voľbách v roku 1998,

teda v časoch, ktoré podľa neho možno považovať za najväčšie potláčanie demokracie na Slovensku v novodobej histórii. Navrhovateľ sa svojimi postojmi k verejným veciam prezentovanými na verejnosti a aj týmto návrhom prihlásil k tomu, čo v sebe skrýva zvolanie „R. Ž. J. O. E.!“ uvedené zvolanie tak nie je spôsobilé privodiť navrhovateľovi ujmu. O priateľských vzťahoch navrhovateľa a p. Š. svedčia napr. články uverejnené na L..H..R. a tlačová správa SITA „ F. O. I. Š. Š. A. C. I. O.“. O prepojení navrhovateľa na politické štruktúry svedčí podľa neho aj samotný fakt, že v roku 1996 bol navrhovateľ menovaný do funkcie trénera reprezentácie práve na jeho úkor, ktorý podľa informácii od A.Š. N. (vtedajší predseda SZĽH) nebol vhodný a bol v tomto smere vyvíjaný politický tlak zrejme priamo od K. a Z.. Napokon kontakty s týmito pánmi navrhovateľ nikdy nepopieral. O tom, že navrhovateľ nehovorí vždy pravdu podľa neho svedčí aj fakt, že v predmetnom dokumente navrhovateľ uvádza, že on odohral na zimnom štadióne Ondreja Nepelu 2 roky, pritom tam odohral 7 sezón a jeho brat K. 10 sezón. Poukazuje aj na článok „Š. I. O. U.“ uverejnený XX.X.XXXX na portáli L..I..sk, v ktorom navrhovateľ uvádza, že on mal o ňom povedať, že nevie hrať hokej, toto nie je pravda nikdy sa o navrhovateľovi nevyjadril, že nevie hrať hokej, čo potvrdil aj v rozhovore uverejnenom v denníku I. z 21.4.2008. Poukázal na Ústavu SR a to čl. 26, ods. 2 a 4 a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolov a to na čl. 10. Je toho názoru, že má právo na svoj názor a kritiku verejných vecí a verejne sa vyjadrovať napr. k otázke, či je v demokratickej spoločnosti možné, aby funkciu prezidenta SZĽH zastával príslušník Š. a k otázke rekonštrukcie zimného štadióna Ondreja Nepelu. Taktiež má právo urobiť si názor o ktorejkoľvek osobe na základe toho ako sa táto osoba na verejnosti prezentuje a ako ho pozná podľa jeho vyjadrení a skutkov, o to viac má právo tento názor prezentovať, hoc aj s nadsázkou, iróniou, prípadne aj so zavrhnutím, uvedené o to viac platí, pokiaľ ide o osobu verejne známu a pokiaľ sa tak stalo pri vzájomnej konfrontácii. Nemožno ani uznať tvrdenie navrhovateľa o intenzite zásahu, nakoľko táto téma sa opakovane medializuje a navrhovateľ sa k tejto téme opakované vyjadroval, následkom čoho mala verejnosť možnosť vytvoriť si svoj názor na neho či už pozitívny, alebo negatívny, podstatné je, že k tomu bolo k dispozícii množstvo faktov. Nemenej významným faktom je, že výrok odznel v relácii W., ktorá je povinná v rámci verejného záujmu informovať o verejných otázkach a je povinná rešpektovať nezávislosť svojich spolupracovníkov a teda aj spracovanie témy hokej v autorskom dokumente režiséra W. J., ktorý ničím neprekročil atribúty nestrannosti a W. si prostredníctvom tohto dokumentu splnila svoju úlohu slobodne utvárať názory a podporovať rozvoj občianskej spoločnosti. Navrhovateľ daný dokument pred jeho uverejnením autorizoval. Na základe uvedeného žiadal návrh zamietnuť v celom rozsahu, nakoľko je nedôvodný a priznať mu náhradu trov konania.

Navrhovateľ ako účastník konania vo výpovedi uviedol, že podal návrh, pretože bola poškodená jeho česť a dôstojnosť od človeka, ktorý tu nežije, ktorý odišiel z tejto republiky a absolútne nepozná pomery našej verejnosti. Problémy odporcu s p. Š. ho vonkoncom nezaujímajú, on neudržuje žiadne styky s p. Š., vôbec s ním nekomunikuje ale ho rešpektuje ako hokejista, ako predsedu hokejového zväzu a člena IHF. Nemá žiaden podnik a žiadnu s.r.o. a nie je ani obchodne činný v žiadnej súkromnej firme. Verejnosť sa o to začala zaujímať a prinieslo mu to hlavne spoločenskú ujmu ale aj ujmu jeho rodiny na cti, pretože S. I. S. X.. a robí v štátnej správe. Jeho dcéra je N.Á. O. W. O. S.. a takisto v súkromnej firme a pochopiteľne to malo veľký vplyv v týchto firmách na neho a aj ich osoby, pretože odpovedať denne na otázku, či je Š.-Á. O. J. je veľmi nepríjemné ale má to hlavne dopad na postup jeho detí v ich profesii. Už predtým sa objavili útoky na jeho osobu zo strany odporcu, na ktoré v minulosti nereagoval ale keď toto bolo odvysielané a bolo to odvysielané nie len u nás ale aj v Čechách, kde jeho osoba je veľmi vážená a je vnímaný ako odporca komunizmu, čo sa dokázalo v roku 1968 na olympiáde v Grenobli, kde bol J. Č. A. a po príchode do Prahy a mohutných oslavách s nápismi „Z. na H.“, ho vítala verejnosť. Tam sa preukázal jeho postoj k vtedajšiemu režimu ako protikomunistický, dôkazov je dosť. Pri zábere nad víťazom ZSSR, čo videl celý svet, vznikli demonštrácie v Prahe a Bratislave proti vtedajšiemu režimu. V dôsledku toho v jeden večer v 1968 roku, keď býval na F. B. C. D. v blízkosti J. I., C. V. XX,XX H.. prišli dvaja muži a odviedli ho na J. I., kde ho držali dva dni a musel podpísať mlčanlivosť. Samozrejme, že to malo veľký vplyv na jeho súkromnú činnosť, bol tichý zákaz v médiách spomínať jeho osobou po revolúcii 1968 a aj v televízii a na všetkých postoch, v ktorých to bolo možné ale vzhľadom k tomu, že bol dobrý hokejista, reprezentácia ho potrebovala, bol zaradený do reprezentácie v roku 1969 na MS v Prahe. Vzhľadom na zásah cudzích vojsk v ČSSR, boli tieto MS vzhľadom na zákaz zhromažďovania presunuté do Štokholmu, kde sa rozhodol, že bude naposledy reprezentovať, pretože mal plné zuby represií zo strany komunistického režimu. Pred odchodom do Štokholmu mali schôdzu hráčov o tom, aký urobia protest proti obsadeniu ČSSR vojskami Varšavskej zmluvy a proti možnosti hrať v Prahe pred vlastným obecenstvom a na jeho iniciatívu ako kapitána sa rozhodlo, či to bude po víťazstve alebo po prehre, že nepodajú ruky na tento protest a tým vyjadria podporu k nášmu národu. Samozrejme

televízia to okamžite stopla a naši ľudia nemali možnosť tento akt vidieť ale iné televízie to vysielali a ľudia v pohraničných oblastiach tento akt videli a vysoko to hodnotili. Česká televízia toto každý rok pri MS vysiela. Myslí si, že jediný on ako kapitán, bol nútený podať ruku rozhodcom, pretože by boli svetovou federáciou pokutovaný a na to peniaze nemali. Niektorí hráči si prelepili hviezdu na dresoch izolačnou páskou, za čo boli v médiách perzekvovaní. Toto uviedol na dôkaz toho, čo bolo povedané o jeho činnosti v prospech komunistov. Konkrétny predmetný výrok mal veľkú intenzitu hlavne v médiách, ako vie z privátnych rozhovorov, nedovolili mu prístup k jeho vlastným vyjadreniam. Poškodilo ho to aj ako dôchodcu, chodí na besedy medzi dôchodcov a mladých školákov a v niektorých prípadoch mu bola táto činnosť obmedzená, kvôli názorom niektorých riaditeľov škôl, resp. niektorých inštitúcií. Tým pádom jeho činnosť v kultúrnej oblasti bola citeľná, pretože z množstva pozvaní, ktoré v minulosti boli samozrejmosťou, v tomto čase sa znížila na minimum, hlavne na základe tohto vyjadrenia, že je J. O. Š.-Á.. V čase vojny, pôsobenia v A. S. bol práve perzekvovaný, pretože poznali jeho názor na ľudovodemokratický režim a nebol povýšený, hoci bol najlepším hráčom v A.. Nakoniec bol vyhodnotený ako najlepší hráč 20. storočia ale cez to všetko bol povýšený pri odchode do civilu na slobodníka. Najviac ho mrzí to, že sa spomína priama konfrontácia, nemá čo konfrontovať v televíznych debatách o svojom momentálnom vzťahu k športu a k tejto spoločnosti, pretože jeho vyjadrenia sú jednoznačné, nebol nikdy v žiadnej strane, je to veľký omyl zo strany odporcu. K ekonomickým otázkami uviedol, že pred dvomi rokmi odišiel z jednej firmy do dôchodku, robil poradcu Z. W.O. C. F. H. a po týchto napádaniach zo strany odporcu sa situácia dostala do takého štádia, že mu bolo povedané, že buď pôjde cestou politiky a bude musieť opustiť firmu. Rozhodol sa, že vo firme zostane a politiku hodil za chrbát ale nakoniec po tomto opätovnom útoku odporcu sa situácia tak vyústila, že bola pre neho taká neúnosná, že dal výpoveď, poškodenie je pre neho aj ekonomické. Jeho zaujíma len táto záležitosť, ktorá nemá obdobu medzi veľkými hokejistami. Po uverejnení predmetného výroku to malo veľký vplyv v jeho rodine, hlavne v konfrontácii s manželkou, s ktorou žije v usporiadanom zväzku už 40. rokov a taktiež vzťahy jeho detí voči nemu, stále nechápu čo sa udialo a ešte akým spôsobom sa toto mohlo vyhrotiť. Problémy pretrvávajú dodnes, pretože jeho manželka bola zásadne proti tomu, aby podával návrh, pretože v rodine jednotne postupujú voči všetkým otázkam. Má to vplyv aj na jeho dcéru z prvého manželstva, ktorá robí v zahraničnej firme a aj na jej manžela, ktorý pracuje v súkromnej firme, kde sa táto otázka premlieva. On sa tu narodil, tu žije a možno aj umrie, takže teória ľudí, ktorí odišli z tejto republiky, nie je v poriadku. Príčiny tohto vzťahu zo strany odporcu sú čisté vzťahy závisti a pochopiteľne jeho ekonomických záujmov, preto bolo všetko v poriadku, keď bol výmenný ako tréner národného družstva predchodcom p. Š., N.. N., tak bolo okolo všetkého ticho pokiaľ bol odporca veľkým priateľom p. Š. a hlavne jeho ekonomických stimulov. Preto sa k tomuto nikde v médiách nevyjadroval. On zostal v tejto republike ako čestný občan a keď niekto povie, že zarábal veľké peniaze v Nemecku, tak sa mu podarilo u p. A. vybaviť odchod našich vyslúžilých hráčov, ktorý nič nezarábali športom do zahraničia ako odmenu za dlhodobú činnosť v národnom mužstve, tento výber bol veľmi krutý a tvrdý, pretože odchádzali do zahraničia v ich hokejovom dôchodkovom, vo veku 34, 35 rokov a sumy ktoré zarábali, boli veľmi nízke. Jeho zárobok za prvý rok bol 35.000,- mariek a z toho štátu odviedol 69%, čo bola povinnosť, inak nedostal výjazdné výzva. Takže aj tieto tvrdenia odporcu sú úplne mimo. Ostal tu a je tu spokojný ale nie je spokojný s vyjadreniami odporcu na svoju osobu, ide o zásah do jeho cti a dôstojnosti. Pred dvomi rokmi mu vyšla kniha, ktorú napísal, je to vlastne jeho životopis a rozoberá aj tematiku hokeja a svoj vzťah k hokejovému zväzu. Kniha sa volá „W. I. Č. X“, nevyjadruje sa tam ale k osobe odporcu. Vyjadrenia, ktoré odzneli v predmetnej relácii mali vplyv aj u jeho známych v ČR, kam raz do roka chodieva na stretnutie, kde sa stretávajú starí hokejoví a futbaloví hráči a práve tento rok to bolo minulý týždeň v piatok a hneď ako tam prišiel, tak sa ho na túto vec pýtali, pýtali sa ho čo sa to u nás deje. Ľudia ho tam poznajú ako antikomunistu. Celá situácia ho tak rozhodila, že tam nakoniec ani neprespal ale večer sadol do auta a vrátil sa domov. Určité osoby však výrokom, ktorý napáda veria, teraz bol na východe republiky a medzi ľuďmi toto stále rezonuje a už mu to lezie na nervy, aby stále odpovedal na také otázky a dokazoval, že to nie je pravda. V Rimavskej Sobote mal mať besedu medzi gymnazistami ale riaditeľ si to neprial. Bolo to nakoniec na štadióne medzi hokejistami a mladými futbalistami, asi mesiac, dva dozadu. Bol na besede v Žiline v súkromnom gymnáziu a VŠ kde na začiatku povedal, že budú hovoriť o športe a nie osobných invektívach ale nakoniec padli aj osobne otázky, týkali sa aj odporcu. P. J. ho zavolal k sebe a premietol mu predmetnú reláciu, načo mu povedal, že na tom nič nie je. On na to reagoval tak, že nech si to odvysielajú ale je proti tomu, aby tam bolo spomenuté niečo o eštebákoch a komunistoch. Keď odchádzal tak mu povedal, že nech si odvysielajú čo chcú, lebo bol na neho vyvíjaný tlak, snažil sa to riešiť aj cez Ministerstvo kultúry.

Odporca ako účastník konania vo výpovedi uviedol, že interpretáciu že navrhovateľ bol členom Š. O. J. I. U. A., ktorý bol odvysielaný, považuje za absolútnu absurdnosť, ktorá hraničí s paranojou alebo sú tam iné vyššie motívy, pre neho je to nezmysel. Pravdou je, tak ako bolo uvedené aj vo výpovedi navrhovateľa, že má dlhodobé antipatie a pri pohľade na neho ho proste napadne minulosť a niekedy spontánne, kdekoľvek a s kýmkoľvek iným si zaspieva alebo povie proste nejakú hlášku. Pri ňom ho napadlo ako si on dobre žil v časoch komunistickej totality a aký je to človek, s kým sa stretáva a kto mu vôbec pomáha. Osobne ho považuje za človeka, ktorý vážne škodí slovenskému hokeju, charakterovo je pre neho neprijateľný a ktorý mal u neho reputáciu a v hokejových kruhoch ako P., I., E., S. Č., ktorý miluje veľa rozprávať, rád sa ukazuje v médiách, rád o sebe číta, rád sa na seba pozerá. To sú všetko veci, ktoré sú mu absolútne nesympatické. Hlavný dôvod však bol ten, a to opísal v knihe, ktorú napísal v roku 1997, keď ho žiadali a doslova tlačili robiť trénera štátnej reprezentácie, že mu generálny manažér jedného dňa zavolal, že sú na neho vyvíjané obrovské tlaky, čo chápal ako politické tlaky, lebo kto už môže vyvíjať tlaky na generálneho riaditeľa a o pár dní sa v O. dočítal, že za trénera štátnej reprezentácie bol vymenovaný navrhovateľ. Generálnemu manažérovi povedal, že jeho berie na zodpovednosť, nie navrhovateľa, každý môže mať ambície a že takéto menovanie slovenskému hokeju na Slovensku len poškodí, aj poškodilo. Slovensko bolo na nejakej 9., 10. či 11. pozícii, navrhovateľ v médiách vyhlasoval, že Slovensko na viac nemá, a že to je úspech, čo ho urážalo, to bol šampionát vo Fínsku v roku 1997. Proste jeho história a jeho minulosť, ktorej sa vtedy začal viac venovať mu robila starosti. Je to človek, ktorý okrem spomínaného, ako sa mu proste charakterizoval, v živote v kolektívnej hre v hokeji, ani na Slovensku, ani v Československu nič nevyhral, ale vladári v čase komunizmu aj v 90. rokoch z neho spravili legendu a on mal z toho privilégiá. Privilégiá v minulom čase a podobne aj v 90. rokoch, keď ako generálny manažér naznačil, doslova si vybavil pozíciu hlavného trénera, aspoň v jeho očiach. A s tým samozrejme idú rôzne výhody, ale za to sa zrejme platí aj daň. Slovenskému hokeju to nepomohlo a navrhovateľ zrejme zaplatil daň, keď o rok na to v roku 1998 sa objavil na kandidátke HZDS a to boli časy, kedy sa vážne začal zapodievať politikou, pretože Slovensko bolo v tých časoch drancované, devastované, ekonomicky aj morálne ale hlavne ekonomicky, bolo izolované, bolo čiernou dierou Európy a vylúčené z procesu rozširovania EÚ. Pre neho sú to nevyčísliteľné škody, hlavne pre mladých ľudí a hlavne pre celý národ. Takže ľudia, keby v tom čase ešte nepochopili, kto je za to všetko zodpovedný, musia spadať do dvoch kategórií. Prvú kategóriu tvorili príliš naivní a druhú, že mali zištné záujmy a tých bolo najviac. A takú reputáciu mal aj navrhovateľ počas celej kariéry, či on hrával alebo od jeho rovesníkov v hokejových kruhoch. Tam to proste začalo byť veľmi vážne, pretože tie škody pre Slovensko ale aj pre hokej boli už nevyčísliteľné a jeho snahou, keď vstupoval do politiky, bolo pomôcť Slovensku aj slovenskému hokeju. A navrhovateľ stál na opačnom brehu hodnôt, aj proste všetkého, čo on spájal so svojimi cieľmi, lebo to ukázal svojim životom a svojimi skutkami. V danej relácii sa všetko udialo spontánne, nevedel aký bol scenár a keď prišiel na ľad a zbadal ho, tak mu jednoducho nedalo konfrontovať ho. Aj preto, lebo v posledných časoch sa často pohyboval v médiách, obhajoval S. Š., bývalého vysokého dôstojníka ŠTB, ktorého on označil za zločinca a s ktorým viedol niekoľko súdnych sporov. Tak spontánne zaspieval „R. Ž. J., R. Ž. Š..“. Pridal I. ale to je výraz, ktorý používa voči súrodencom, priateľom, kedykoľvek. V žiadnom prípade však nikdy v minulosti, aj keď mal tisíce citátov v médiách, navrhovateľa neoznačil ako člena J. O. Š., lebo to nikdy neskúmal a ani ho to nikdy nezaujímalo v jeho prípade. V iných prípadoch, keď povedal a bola to skutočnosť, tak si za tým aj stál. Či to boli prisluhovači a rôzni agenti ŠTB ako bol S. Š., A.O. N., A. W., S. C. alebo mnohí ďalší, nemal problém, lebo si ich našiel a vedel, že títo ľudia spolupracovali s touto najzločineckejšou inštitúciou zločineckého režimu komunizmu. Považuje absolútne za absurdné, keď niekto príde k záveru, že ho označil za člena jednej alebo druhej organizácie na základe dokumentu odvysielanom v TV, pre neho je to absurdnosť a nezmysel. Za svojim postojom voči navrhovateľovi si stojí, svoj názor nezmení a podľa toho čo vypovedal, nemá čo dementovať. Keď spraví chybu, a keď sa ukáže, že ju spravil, často krát sa ospravedlní ale v tomto prípade k tomu neprišlo, nemá sa prečo ospravedlniť. Navrhovateľa len zaradil do kategórie, ktorú považuje zo svojho pohľadu za jemu patričnú a trápi ho niekedy, keď navrhovateľ zavádza verejnosť a vykresľuje sa ako obeť, ktorú treba ľutovať, keď za komunizmu si žil doslova ako prasa v žite, v čase normalizácie keď iní trpeli, on mal lukratívne zamestnania, vrátane zahraničia a to nebola ani Afrika ani Blízky východ, pracoval v Západnom Nemecku. V Bratislave si postavil dom v najlukratívnejšej a najkrajšej oblasti, jazdil na luxusných autách, ktoré aj v Amerike sú definované ako luxus, teda nie Fiat, Renault alebo VW, v čase keď ľudia nemali žiadne autá, alebo mali Trabanty alebo Wartburgy alebo Mbéčky, on sa vozil na I. a pritom ešte zavádza a klame verejnosť aj vo vyjadreniach na neho a jeho rodinu ako to ukázali v dôkazoch, keď napr. povie, že D. Š. hrali za Slovan len 2 roky, pričom brat hral viac ako 10 rokov a on 7 sezón za prvé mužstvo a mladší brat podobne 5, 6 sezón. Alebo keď bagatelizoval v médiách úspechy reprezentácie vrátane zlatej medaily v Göteborgu, kde bol

Z. K.. Antagonistický vzťah k navrhovateľovi začal práve po roku 1997 a predtým ho mal neutrálny ale jeho výroky z médií, proste tie sympatie sa veľmi radikálne znižovali.

Svedok W. J. vo výpovedi uviedol, že s účastníkmi konanie nie je v príbuzenskom pomere. Je na voľnej nohe, ako režisér bol oslovený nakrútiť jeden diel cyklu P. na tému hokej, resp. československý hokej. Českú časť režíroval jeho kolega S. Z. mladší, slovenskú časť on a producent tohto cyklu mu dal možnosť realizovať svoj nápad v plnom rozsahu. Jeho úmysel bol nakrútiť film, v ktorom vystupujú najvýznamnejšie postavy československého hokeja a tak si vlastne vybral niekoľko mien a medzi nimi boli aj navrhovateľ a odporca ako hlavné postavy filmu. Ako režijný, autorský zámer zvolil priestor zimného štadióna Slovana Bratislava a tú časť poňal ako také skoro divadelné predstavenie na zimnom štadióne. Postupne prichádzali za sebou jednotliví protagonisti, ako prvých mal najstaršiu generáciu a to p. J. a navrhovateľa, ktorí vystupovali, potom prišiel odporca a počítal s p. I. O. P. a potom chcel p. Š. ale ten bol zaneprázdnený. Predmetný výrok vnímal ako rad otázok a odpovedí ale zároveň mu išlo o nejakú interakciu medzi nimi dvomi, lebo jeho zásadou je, že ten film musí niečo zmeniť, nielen v životoch protagonistov, musí zarezonovať. K výroku prišlo v situácii, keď bol celý štáb vrátene navrhovateľa a p. J. na ľadovej ploche, nakrúcali ich scénu, mali vysielačku, druhá časť produkcie bola v šatni a produkcia mu dala znamenie, že odporca môže vyjsť na ľad, on povedal áno. Odporca prišiel na ľad a navrhovateľ, keď videl, že prišiel na ľad, tak povedal, že s tou osobou nebude, vzdialil sa na lavičku a tam vlastne je tá scéna a pokračovala v tom, čo bol veľmi prekvapený, lebo si váži navrhovateľa aj odporcu ako ľudí, ktorí majú zásluhy na slovenskom hokeji a chcel medzi nimi nadviazať spojenie. Myslí si, že odporcovi alebo navrhovateľovi povedal, či si nechcú nič povedať, navrhovateľ pokrčil hlavou a išiel na lavičku a odporca povedal vetu, ktorá je predmetom konania. Na tú vetu reagoval navrhovateľ tak ako je to vo filme a neskôr odišiel. To sa ale neskončilo, pretože ako strihal film, tak mu navrhovateľ niekoľkokrát telefonoval a požiadal ho o autorizáciu filmu. Nebýva to zvykom, súhlasil, pretože s tým nemal problém a zavolal ho do strižne, aby si pozrel materiál. Spolu so strihačom A. K. mu túto verziu ukázali, navrhovateľ mal pocit, že by sa mohlo o hokeji povedať viac ale v zásade ten film prijal, rozlúčili sa priateľsky a film bol I. O. Č. schválený do vysielania. O spore sa dozvedel z novín. Potom ho kontaktoval právny zástupca odporcu s prosbou, či by nemohol vystúpiť ako svedok v tomto spore, s čím nemal žiadny problém. Navrhovateľ nesúhlasil s tým, že by mal byť v jednom filme s odporcom, ktorý s tým nemal problém. Zdá sa mu, že navrhovateľ chcel, aby bol výrok, ktorý je predmetom tohto konania z relácie vystrihnutý ale on ho presvedčil a nakoniec súhlasil s tým, aby tam tento výrok zostal. Odporca ho nekontaktoval po odvysielaní relácie, ani ďalší protagonisti. Navrhovateľovi na osobnom stretnutí bez kamery povedal kto príde, s kým počíta vo filme a povedal mu mená, takže si bol vedomý, že odporcu si ako hokejistu váži ale nemôže prijať jeho ľudské postoje. Toto bola jediná výhrada, ktorú povedal ale chápal, prečo ho chce vo filme, lebo ten film je komplex istých názorov, takže aj odporca vedel, že navrhovateľ bude vo filme. V žiadnom prípade si nemyslí, že by odporca svojim výrokom označil navrhovateľa, že by bol Č. J. alebo Š. D., to je jeho osobný názor. Odporca odmietal a presviedčal ho, aby prijali tú rolu, vstúpili do štadióna, s čím mal problém, celá diskusia smerovala pôvodne aj neskôr v tom filme k človeku, ktorý priamo alebo nepriamo riadil Slovenský hokej a to N.. Š.. Vedel o spore medzi navrhovateľom a odporcom, snažil sa medzi nimi iniciovať rozhovor, vtedy navrhovateľ odmietol a keď táto veta zaznela, tak pre neho ako človeka by bolo vhodné, aby v tom pokračovali, aby to dokončili, lebo predmetný výrok bol všeobecný. Jeho názor na navrhovateľa bol jasný, už keď pripravoval film, urobil veľa pre hokej, je to postava, ktorá spája šport so spoločenským a politickým vedomím, v istom zmysle je to ikona slovenského hokeja rovnako ako odporca.

Svedok N. K. vo výpovedi uviedol, že nie je v príbuzenskom pomere s účastníkmi konania ale oboch pozná. Nikto ho nekontaktoval, prítomný nebol na zimnom štadióne, doma pozeral predmetnú reláciu televízii. Nechápal zmysel relácie, presne si pamätá moment, keď robil odporca pravý oblúk, ktorým sa blížil k mantinelu, za ktorým stál navrhovateľ a priamo na neho vykrikoval cez plexisklo tieto slová, ako E., I., J. a v tom momente videl, že navrhovateľovi sa začali otvárať ústa a zobral sa preč. Mal z toho pocit, že predmetné výroky adresuje priamo na navrhovateľa, lebo aj otočené hlavy mali smerom k sebe, bolo jasné, že to je na neho, nebolo to prvýkrát. Po odvysielaní relácie sa nekontaktoval s účastníkmi, ani oni ho neoslovili. Akurát nastala situácia, že doma sa ho pýtali, že či bol navrhovateľ naozaj E. O. J.. Zvláštna situácia bola po odvysielaní relácie na zimnom štadióne, kde sa schádzajú, buď podnikatelia alebo bývalí hokejisti, hráči, funkcionári a tu bola o tomto veľmi živá debata, bol pri tom prítomný, dosť sa to preberalo, niektorí si z toho robili srandu, lebo vedeli, že navrhovateľ je na to nabrúsený, lebo odznelo v médiách, že si vypýtal lustračný preukaz ale našli sa tam takí, ktorí ho podpichovali a volali ho I.. Navrhovateľ na to reagoval ako Z., začal škriekať, že sú to nezmysly a on to tak nenechá. Tam

bolo zrejmé z toho vzťahu, že táto nevraživosť pretrvávala už dlhšie, keď ho odporca v médiách nazval úbožiakom, v denníku I.. Keď sa stretol s kamarátmi, tak sa ho pýtali na predmetný výrok, lebo vedeli, že navrhovateľ s tým nemá nič spoločné, ba dokonca za minulého režimu ho nechceli pustiť za hranice. O predmetnom výroku sa osobne s navrhovateľom ani odporcom nerozprával. Odporca pourážal aj iných ľudí. Navrhovateľa ako veľkého hokejistu, odporca s tým nesúhlasil, že navrhovateľ je legenda ale on je stále najúspešnejším strelcom. Ako človek je navrhovateľ zábavný, ktorého pozná snáď každá babka na Orave, kde je on, tam je veselo, sranda, preto ho aj volajú na všelijaké debaty, podujatia, lebo nepokazí žiadnu srandu. Je aj dedo, vzorovo sa stará o rodinu. Hrával alebo trénoval v minulosti v zahraničí, predovšetkým v Nemecku, to zrejme vadilo odporcovi a aj to, že si postavil dom v tom čase. Odporca povedal, že v tom čase také domy stavali len komunisti, tie peniaze čo dostávali v Nemecku boli veľké, zarobil tam veľa peňazí. Bol profesionálnym pracovníkom SZĽH od roku 1980 do 1998 a pozná celú históriu čo sa týka oboch účastníkov a aj tých možností, trénovania. Začalo to v roku 1996, kedy vtedajší prezident zväzu K. odvolal trénera S. Š. a nastal problém menovať nového trénera. K. I. N., ktorý bol generálny manažér, vycestovali do O. za odporcom, aby zobral funkciu reprezentačného trénera. Po návrate informovali riadiaci orgán, že odporca by prijal funkciu trénera za istých podmienok, ktoré ale pre predstaviteľov slovenského hokeja boli neprijateľné, pretože za asistentov chcel brata C., O. K. D. ako svojho kamaráta. Odporca a K. D. nemali žiadnu trénerskú kvalifikáciu. Ďalšia podmienka bola, že odporca sa nechcel presťahovať na Slovensko a tu vykonávať túto funkciu, čo bolo neprijateľné. Potom nasledovalo, že odporca by bol trénerom iba na prvej akcii, Svetovom pohári ale s tým výkonný výbor nemohol súhlasiť. Potom s A. N. C. A. T. za Š., ktorý ich nechal čakať 6 hodín a potom im povedal, že ďakuje za ponuku ale odmieta ju. Cestou naspäť uvažovali koho inštalovať za reprezentačného trénera a vznikol návrh na menovanie navrhovateľa, ktorý to najskôr odmietol a potom to zobral na obdobie 2. rokov s podmienkou, že chce za asistenta C. Q. a ďalšieho asistenta A. Ž.. Nakoniec to predložili výkonnému výboru a tam to prešlo. Žiadne politické tlaky na to, aby sa stal trénerom navrhovateľ, neboli vyvíjané. Na kandidatúru odporcu na post prezidenta SZĽH sa osobne pozerá tak, že asi 6. rokov naspäť ani teraz nie je absolútne šanca, aby vykonával túto funkciu, vzhľadom k tomu, že svojimi výrokmi naštrbil povesť zväzu, napr. keď končil vo funkcii S. Š., tak odporca vyhlásil, že aj keby ostal sám, tak bude kandidovať ako protikandidát Š.. Na volebnom sneme hovoril Š. a potom odporca a ako sa dostal za pult, tak 99% ľudí sa zobralo a odišlo, tak aj odporca odišiel a nezostal ani do volieb. Situácia je stále taká istá. Hokejové hnutie si svojimi rečami totálne postavil proti sebe. Navrhovateľa si váži a po odznení predmetného výroku ešte viac, vzhľadom k tomu, že bol jediný z tých, potom ako ho odporca poohováral, čo podal tento návrh, tých návrhov mohlo byť viac.

Svedok K. Ľ. vo výpovedi uviedol, že nie je v príbuzenskom pomere s účastníkmi konania. Nebol na Slovensku, keď sa to stalo, videl to v televízii, volal mu J., nech si to pozrie. Pozrel si to a bol zarazený, počul E.T., J., nevie, či v televízii to inak vyzerá ako na ľade. Mal pocit, že keď je tam len navrhovateľ, že to bolo na neho, na J. to nemohlo byť. Navrhovateľovi volal ohľadne trénovania juniorov v W., mal byť pomocný tréner, pretože už je dôchodca, aby si privyrobil, lebo je na peniaze, tak ako každý. Potom ho stretol šéf rakúskeho klubu a povedal mu, že keď sú tam tak rozhádaní, tak odstupuje od kontraktu a navrhovateľ ani nenastúpil. Potom prišiel na Slovensku, stretol sa s navrhovateľom a hovoril mu, či je to možné, že je E., J. a on povedal, že nie. Boli v ÚPN, kde mu vytiahli všetko, celé jeho spisy, on zostal vyvalený, navrhovateľ bol sledovaný Š., vedúci naňho písali, že je protištátny živel. Na zimnom štadióne na hokeji sa všetci hráči smejú, lebo sú to dvaja najväčší hokejisti, ktorí boli v dejinách a je mu to čudné, že sa to medzi dvomi hráčmi robí, obidvaja sú Bratislavčania, je to trápne, on to nechápe. Mrzí ho, že sa osočujú, možno odporcu niekto zle informoval. Nech si dajú po A. a idú ako kamaráti na pivo. Celú rodinu Š. pozná, sú to slušní ľudia. Taktiež pozná aj rodinu Z., tiež sú to slušní ľudia, nevie prečo sa to stalo.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zák. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Ustanovenia § 11 až § 16 Obč. zák. predstavujú všeobecnú občianskoprávnu úpravu ochrany osobnosti, od vymedzenia všeobecného osobnostného práva fyzickej osoby demonštratívnym výpočtom čiastkových osobnostných práv, cez stanovenie ich obmedzení až po výpočet prostriedkov ochrany osobnosti pre prípad neoprávnených zásahov objektívne spôsobilých tieto práva ohroziť resp.

porušiť. Základnou hmotnoprávnou podmienkou pre vznik sankcií za neoprávnené zásahy dotýkajúce sa jednotlivých konkrétnych hodnôt osobnosti (§ 13 Obč. zák.) je objektívna spôsobilosť týchto neoprávnených zásahov narušiť integritu osobnosti. Predmetom úpravy uvedených ustanovení je o. i. česť konkrétnej fyzickej osoby, ktorú pre svoje postoje, chovanie a konanie získala a požíva v spoločnosti a ľudská dôstojnosť; česť a dôstojnosť sú pritom jednými z najvážnejších hodnôt osobnosti fyzickej osoby. Predmetom uvedenej úpravy je zároveň česť fyzickej osoby, ktorú táto požíva v určitých odborných kruhoch (napr. politických, podnikateľských, právnických), v ktorých je fyzická osoba známa pre svoju prácu a jej výsledky, pre svoju odbornú činnosť a pod., t. j. profesijná česť. S uvedeným sa spája i ochrana dobrého mena fyzickej osoby, keď meno patrí medzi hodnoty osobnosti fyzickej osoby a tvorí ako určujúci individualizačný znak, pod ktorým sa fyzická osoba uplatňuje v spoločnosti, významný atribút jej osobnosti. Právo na ochranu dobrého mena, ktoré fyzická osoba požíva v spoločnosti, je preto taktiež súčasťou práva na ochranu osobnosti.

Občianske právo zabezpečuje ochranu uvedených hodnôt osobnosti len proti takým konaniam, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť nemajetkovú ujmu na osobnosti tým, že znižujú česť fyzickej osoby u iných osôb a tým ohrozujú vážnosť jej postavenia a uplatnenia v spoločnosti. K neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby môže dôjsť ústne (napr. rozširovaním nepravdivých a jej vážnosť znevažujúcich - difamačných tvrdení), písomne, či iných spôsobom. Spôsob, akým bol neoprávnený zásah uskutočnený, je pre kvalifikáciu zásahu ako neoprávneného právne bezvýznamný. Môže mať však význam pre určenie formy primeraného zadosťučinenia. Konanie zasahujúce všeobecne do cti a dôstojnosti fyzickej osoby môže spočívať buď v skutkových tvrdeniach alebo v kritike, t. j. v hodnotiacich úsudkoch. Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok preto nemožno akokoľvek dokazovať, je však ale nutné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii a či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnuteľným sprievodným javom výkonu kritiky, tzn. primárnym cieľom kritiky nie je honobenie a zneuctenie danej osoby.

Hmotnoprávne podmienky pre vznik zvláštnych občianskoprávnych sankcií za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby podľa § 13 Obč. zák. teda sú

a) existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby,
b) neoprávnenosť (protiprávnosť) tohto zásahu,
c) existencia príčinnej súvislosti medzi a) a b).

Právo na ochranu osobnosti majú i osoby tzv. verejného záujmu, ktorými sú nielen osoby verejného života v užšom zmysle, t. j. osoby vystupujúce pri riešení rôznych otázok na verejnosti alebo verejne činné a tým vplývajúce na rôzne oblasti ale vôbec osoby, ktoré na seba priťahujú záujem verejnosti. Takáto osoba sama nevyhnutne a otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany médií a širokej verejnosti každé svoje slovo a skutok a musí prejaviť väčšiu mieru tolerancie.

V konaní mal súd za preukázané, že vyjadrenie odporcu, ktoré odvysielal pôvodne žalovaný odporca v 1. rade, W. je nepravdivé. Predmetné vyjadrenie odporca uviedol tak, že stál na ľadovej ploche hokejového štadióna a za mantinelom stál navrhovateľ a odporca povedal: „R. Ž. J. O. E., I.“, načo navrhovateľ uviedol, že „to si mimo...“. Nikto iný sa na ľadovej ploche nenachádzal a za mantinelom kamera snímala len navrhovateľa Predmetné vyjadrenie odporcu bolo následne uverejnené aj v denníku R. Č. dňa XX.X.XXXX O. A. XX.X.XXXX. Kritika, odsúdenie, ironizovanie a zavrhovanie konania alebo činnosti fyzickej osoby, ktoré sa opiera o okolnosti, na základe ktorých sa oznamuje nepravdivá informácia, predstavuje spravidla citeľný neoprávnený zásah do práva fyzickej osoby na ochranu jej osobnosti, pričom ide o značnú intenzitu neoprávneného zásahu, ktorý bude mať obvykle nepriaznivé následky najmä v postavení dotknutej osoby v rodine a spoločnosti. Navrhovateľ preukázal listom z Ústavu pamäti národa zo dňa XX.X.XXXX, že jeho osobný zväzok, vedený v kategórii „N. V.“, evidovaný bývalou Š. D. v období od XX.X.XXXX A. XX.XX.XXXX nie je v zmysle platnej legislatívy zväzkom spolupracovníka bezpečnostnej zložky. Navrhovateľ uviedol, že predmetný výrok mal veľkú intenzitu hlavne v médiách, poškodilo ho to aj ako dôchodcu a tiež jeho deti. Svedok N. K. uviedol, že po odvysielaní relácie na zimnom štadióne bola medzi podnikateľmi, bývalými hokejistami, hráčmi, funkcionármi veľmi živá debata o relácii, v ktorej odznel predmetný výrok. Svedok K. Ľ. uviedol, že navrhovateľ mal ísť trénovať

hokejistov - juniorov do W. ale z dôvodu, že sú na Slovensku rozhádaní, šéf rakúskeho klubu od kontraktu odstúpil. S navrhovateľom bol v ÚPN a zostal prekvapený že navrhovateľ bol sledovaný Š.. Svedok W. J. režíroval reláciu P., v ktorej predmetný výrok odznel a navrhovateľ ho požiadal o autorizáciu relácie a nesúhlasil s tým, aby bol v jednej relácii s odporcom.

Vyjadrenie odporcu „R. Ž. J. O. Š.,... I.“, uverejnené v relácii W. P. A. X.X.XXXX je neoprávneným zásahom do osobnosti navrhovateľa. Navrhovateľ nebol spolupracovníkom Š., čo bolo preukázané potvrdením Ústavu pamäti národa a ani Č. J.. Je všeobecne známa skutočnosť, že medzi navrhovateľom a odporcom pretrváva dlhodobá antipatia, vzájomne nekomunikujú a dochádza medzi nimi ak k ostrejšej vzájomnej výmene názorov (články z denníku R. Č., internetové stránky I., O.. Sk, Š..sk, N.). Odporca uviedol, že si stojí za svojim postojom voči navrhovateľovi a svoj názor na neho nezmení, nemá sa prečo ospravedlniť. Sloboda prejavu a vyjadrenie vlastných názorov nemá charakter filozofickej kategórie ale ako pojem ústavnoprávny pri svojej aplikácii na konkrétny skutkový základ podlieha obvyklým zásadám a pravidlám právnej interpretácie. Ústavne zaručené právo vyjadrovať svoje názory bez ohľadu na prípadné možné obmedzenie zákonom je už obsahovo obmedzené právami iných, či už tieto práva plynú ako ústavne zaručené z ústavného poriadku republiky alebo z iných zábran, daných zákonom, chrániacich celospoločenské záujmy či hodnoty. Nielen tieto obsahové obmedzenia môžu právo vyjadrovať názory zbaviť jeho ústavnej ochrany, pretože aj forma, ktorou sa názory navonok vyjadrujú, je úzko spätá s ústavne zaručeným právom, ku ktorému sa upína. Keď vybočí publikovaný názor z medzí v demokratickej spoločnosti všeobecne uznávaných pravidiel slušnosti, stráca charakter korektného úsudku a ako taký sa spravidla ocitá už mimo medze ústavnej ochrany. Odporca použil v predmetnej relácii výrazy (R. Ž.Ú. J., E., I.) s úmyslom znevážiť, resp. uraziť osobu navrhovateľa, čím došlo k zásahu, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť a ohroziť jeho práva chránené § 11 Obč. zák. Predmetný výrok odznel v relácii, ktorú vysielala W., ktorá má celoslovenskú pôsobnosť a týkala sa hokeju, o čo je vždy väčší záujem verejnosti. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že sú splnené zákonné predpoklady pre priznanie primeraného zadosťučinenia v podobe požadovaného ospravedlnenia a preto súd v tejto časti návrhu vyhovel ako aj v časti určenia, že odporca neoprávnene zasiahol do práva navrhovateľa (bod 1. výrokovej časti rozsudku) na ochranu osobnosti, keď navrhovateľ nemusel preukazovať naliehavý právny záujem na takomto určení.

Súd návrh v časti, v ktorej žiadal navrhovateľ o to, aby mal právo zverejniť rozsudok v dvoch denníkoch na náklady odporcu zamietol z dôvodu, že aj napriek výzve súdu (uznesenie zo dňa 30.9.2013, č. l. 18) navrhovateľ nešpecifikoval, ktoré znenie rozsudku má byť zverejnené. Takýto výrok nevykonateľný, pretože je povinnosťou súdu náležite posúdiť primeranosť a vykonateľnosť navrhnutého spôsobu odstránenia následkov zásahu a musí aj prihliadnuť na možnosť vykonať výrok rozhodnutia prostriedkami súdneho výkonu rozhodnutia, resp. exekúcie. V danom prípade navrhovateľ ani nešpecifikoval v ktorých denníkoch s celoštátnou pôsobnosťou, ktoré sú vydávané v SR má byť výrok rozsudku uverejnený a nešpecifikoval ani výšku nákladov, ktoré by mal odporca za takéto uverejnenie zaplatiť.

O náhrade trov konania navrhovateľa súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p., nakoľko bol úspešný v časti, v ktorej súd rozhodol o tom, že predmetné vyjadrenie adresované navrhovateľovi je nepravdivé, hrubo urážajúce a znevažujúce jeho osobnosť a je neoprávneným zásahom do jeho práva na ochranu dôstojnosti a cti a že odporca je povinný zaslať mu písomné ospravedlnenie a neúspešný v časti, v ktorej žiadal o zverejnenie rozsudku v dvoch denníkoch na náklady odporcu a priznal mu plnú náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 495,61 eura a náhradu iných trov konania vo výške 66,- eur, ktorá predstavujú zaplatený súdny poplatok za návrh. Trovy právneho zastúpenia súd vyčíslil v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a za jeden úkon právnej pomoci priznal sumu 61,41 eura (§ 10 ods.8 cit. vyhl.) za: 1. prevzatie a príprava zastúpenia dňa 12.8.2013, 2. písomné podanie na súd - návrh na začatie konania zo dňa 11.9.2013, 3. za účasť na pojednávaní dňa 23.4.2014 priznal 15,35 eura z dôvodu, že toto pojednávanie bolo odročené bez prejednania veci (§ 13a ods. 1, písm. a), b) a ods. 4 cit. vyhl.) = 138,17 eura a paušálnu 2 x 7,81 eura (úkony za rok 2013) a 1 x 8,04 eura (úkon za rok 2014) = 23,66 eura, spolu 161,83 eura, 4. účasť na pojednávaniach dňa 24.6.2014, dňa 24.9.2014, dňa 2.12.2014 a dňa 1.7.2015 = 245,64 eura a paušálnu sumu 3 x 8,04 eura (úkony za rok 2015) a 1 x 8,39 eura (úkon za rok 2015) = 32,51 eura, spolu 278,15 eura s 20% DPH (právny zástupkyňa navrhovateľa je od 1.6.2014 plátcom DPH) 55,63 eura = 333,78 eura, t. j. spolu 495,61 eura. Náhradu trov konania je odporca povinný zaplatiť advokátke navrhovateľa (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave prostredníctvom Okresného súdu Bratislava IV, písomne, v štyroch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O. s. p.)

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak odporca dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, navrhovateľ môže podať návrh na vykonanie exekúcie.